

Arrest

nr. 86 536 van 30 augustus 2012
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. POPELON, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

Uw neef, G.V. (...), werkte bij de ordediensten. In 2005 werd hij vermoord door onbekende personen. Na zijn dood vernam u dat hij verdacht werd van samenwerking met rebellen, meer bepaald met A.K. (...), een achterneef van jullie die officieel gezocht werd door de autoriteiten wegens betrokkenheid bij terroristische aanslagen.

In 2006 werd u voor de eerste keer gearresteerd door de ordediensten en gedurende enkele uren vastgehouden. U werd ondervraagd over de activiteiten van uw neven.

In 2007 keerde een andere neef van u, G.V. (...), de broer van V. (...), vanuit Frankrijk terug naar Tsjetsjenië. Niet lang na zijn terugkeer werd hij ook vermoord door onbekende personen.

Daarna werd u voor de tweede keer gearresteerd en gedurende enkele uren vastgehouden. Uw oom betaalde voor uw vrijlating.

Een half jaar of een jaar later werd u een derde keer gearresteerd door de ordediensten. Deze keer gedroegen ze zich echter erg gewelddadig. Ze vielen 's nachts uw huis binnen en namen u mee naar een onbekende plaats waar u zwaar geslagen werd. De volgende ochtend werd u vrijgelaten. U werd voor verzorging opgenomen in het ziekenhuis.

Een jaar later werd u opnieuw op een gewelddadige manier gearresteerd en zwaar mishandeld door de ordediensten. De volgende ochtend werd u vrijgelaten. U verbleef vervolgens gedurende ongeveer twee of drie maanden in het ziekenhuis voor verzorging van de opgelopen verwondingen.

In april 2009 vernam u van uw oom die in het treinstation werkte dat uw naam er op een lijst van gezochte personen stond. Toen u probeerde om hierover meer informatie te verkrijgen bij de plaatselijke ordediensten, zei men u daar dat de FSB uw naam op die lijst geplaatst had. Sindsdien durfde u bijna niet meer buiten te komen uit angst om gearresteerd te worden.

In augustus 2011 werd u voor de vijfde keer door de ordediensten meegenomen voor ondervraging en gedurende enkele uren zwaar mishandeld. De ordediensten wilden dat u informatie over uw achterneef A.K. (...) zou verzamelen en aan hen zou doorgeven.

U besloot om het land te verlaten. Enkele maanden vóór uw vertrek hebt u ook nog vernomen dat de familieleden van enkele personen die vermoord zouden zijn door uw neven V. (...) en V. (...) bloedwraak afgekondigd hadden en op u wraak wilden nemen.

Op 1 september 2011 vertrok u met de bus naar Oekraïne waar u een medische behandeling onderging voor de verwondingen die u had opgelopen door de folteringen tijdens uw opeenvolgende arrestaties. Ongeveer twee maanden later bent u met de wagen naar België gereisd.

U vroeg asiel aan op 22 november 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort en uw rijbewijs."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Daarnaast vreesde u ook dat de familieleden van enkele personen die gedood zouden zijn door uw neven hiervoor wraak wilden nemen op u.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolging door de autoriteiten.

U verklaarde weliswaar na uw aankomst in België van uw moeder vernomen te hebben dat leden van ordediensten na uw vertrek nog bij haar zijn langsgekomen op zoek naar u. U stelde dat uw moeder u gezegd had dat ze kort na uw vertrek één keer gekomen waren. Toen u gevraagd werd of de ordediensten daarna nog zijn langsgekomen, kon u daar echter niet op antwoorden. U kon voorts niet preciseren tot welke ordediensten ze behoorden. U verklaarde uw moeder niet om meer informatie gevraagd te hebben.

Verder stelde u in april 2009 vernomen te hebben dat uw naam op een lijst van gezochte personen stond. Toen de interviewer u daarop vroeg of u momenteel officieel gezocht wordt door de autoriteiten, dacht u slechts dat dit niet het geval was, maar daar was u helemaal niet zeker van. U beweerde ook

geen concrete informatie te hebben of u al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 3-4).

Dergelijke vage verklaringen aangaande uw actuele vervolgingssituatie zijn echter weinig aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België toch regelmatig contact hebt met uw moeder in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 3).

Bovendien hebt u nagelaten om via andere personen en/of andere kanalen meer concrete informatie trachten te bekomen over het verdere verloop van uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 13-14). Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Deze vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bijgevolg op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Met betrekking tot de bloedwraak die werd afgekondigd, kon u ook onaannemelijk weinig informatie geven.

U verklaarde dat de familieleden van drie personen die vermoord zouden zijn door uw neven wraak wilden nemen op u. Toen u gevraagd werd naar de namen van deze families, kende u enkel de naam van de familie van een vrouw uit uw dorp. U wist wel dat de andere vermoorde personen OMON-medewerkers waren, maar u kon de namen van deze families niet opgeven.

U beweerde dat uw oom momenteel pogingen onderneemt om met deze families tot een compensatieregeling te komen, maar in verband hiermee legde u ook enkele vage verklaringen af. Zo wist u enkel dat hij met de familie van de vermoorde vrouw had onderhandeld. U was er echter niet zeker van of hij ook met de andere families onderhandeld had. Verder stelde u dat uw oom aan de familie van de vermoorde vrouw geld heeft aangeboden en andere zaken, maar u kon niet preciseren om hoeveel geld het ging noch welke andere zaken hij aangeboden had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 12-13).

Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernemen om u beter te informeren over de identiteit van uw vervolgers en ook over het verloop van de onderhandelingspogingen van uw oom.

Aangezien uit uw verklaringen gebleken is dat deze bloedwraak voor u ook een belangrijke reden vormde om uw land te ontvluchten raakt uw gebrek aan kennis aan de kern van uw asielrelaas en wordt hierdoor verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien wordt de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging door de autoriteiten ook ondermijnd door volgende vaststellingen.

Zo hebt u blijkbaar in augustus 2011 een internationaal paspoort bekomen, net na uw laatste arrestatie en dus op een moment dat u geïnterviewd werd door de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 5, 10, 12), zoals ook blijkt uit de stempel die werd aangebracht in het door u voorgelegde intern paspoort (zie pagina 19).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een reispaspoort wordt voorgelegd aan de FSB.

Toen u gevraagd werd of u dan geen risico genomen had gezien u in die periode toch in het oog gehouden werd door de autoriteiten, stelde u niet op de hoogte te zijn van enige risico's (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 12).

U verklaarde ook dat uw moeder het document voor u heeft aangevraagd bij de bevoegde instanties en dat u het paspoort enkel hebt afgehaald (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 5). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend te noemen, aangezien u op die manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt.

Bovendien kon u niet eens uitleggen op welke manier uw moeder dan voor u een internationaal paspoort geregeld heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 5).

Verder hebt u zich in augustus 2011 ook zelf tot de autoriteiten gewend om uw rijbewijs aan te vragen en af te halen. U verklaarde weliswaar dat u uw rijbewijs nog vóór uw laatste arrestatie in augustus 2011 hebt bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 5, 12). Toch zijn ook deze verklaringen moeilijk in overeenstemming te brengen met uw andere verklaringen tijdens uw gehoor dat u sinds u in april 2009 vernomen had dat uw naam op een lijst van gezochte personen stond uit vrees om gearresteerd te worden door de autoriteiten uw huis bijna niet meer durfde te verlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 11).

Daarnaast verklaarde u ook bij uw vertrek uit uw land onder uw eigen naam met de bus door de Russische Federatie gereisd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 6), wat gelet op het risico op identiteitscontroles onderweg evenmin strookt met uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Tenslotte kan er nog op gewezen worden dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uit uw verklaringen is toch gebleken dat u in uw land over verschillende medische attesten beschikte aangaande de zware verwondingen die u opgelopen hebt ten gevolge van de opeenvolgende mishandelingen door de ordediensten, uw verschillende langdurige ziekenhuisopnames, alsook de medische behandeling voor uw verwondingen die u ondergaan hebt in Oekraïne (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 6, 10). Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt.

U verklaarde toch dat u uw moeder zou contacteren en haar zou vragen om deze documenten naar u op te sturen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 6). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort en uw rijbewijs waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande vaststellingen bevatten verder louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 maart 2012 aan dat hij vijf keer werd gearresteerd voordat hij besliste het land te verlaten.

Verzoeker wijst er op dat hij bij al deze arrestaties, waarbij hij ondervraagd werd over de situatie van zijn neef en zijn achterneef, mishandeld werd. Hij stelt dat hij verdacht werd van samenwerking met de rebellen.

Verzoeker verklaart dat, sinds zijn vertrek naar België, de ordediensten nog een keer, in september 2011, bij zijn moeder zijn langsgekomen om navraag naar hem te doen.

Verzoeker laat gelden dat zijn oom hem informeerde van het feit dat hij op een lijst van gezochte personen stond, die in het station waar zijn oom werkte, werd opgehangen.

Verzoeker voert aan dat hij gedurende twee maanden in Oekraïne in een ziekenhuis verbleef voor medische behandelingen omwille van de slagen gedurende zijn arrestaties.

Verder stelt verzoeker nog dat omwille van de activiteiten van zijn twee neven, tegen hem een bloedwraak werd uitgesproken.

Verzoeker benadrukt dat zijn neven werden vermoord en dat hij vreest hetzelfde lot te ondergaan.

Verzoeker verwijst naar het document -dat hij tevens aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd- 'Urs Rybi: *Caucase du Nord: conditions de sécurité et droits de l'homme; Tchétchénie, Ingouchie et Daghestan*'.

Verzoeker stelt nog (zie verzoekschrift p. 5) "Deze vasthoudingen, bevragingen en de vrees, dat dit nogmaals zou gebeuren zijn bovendien zeker niet in overeenstemming met het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens".

Verzoeker verwijst ook naar rechtspraak van de Raad die stelt dat een relaas als geloofwaardig kan worden aangenomen, ook als geen schriftelijk bewijs werd neergelegd.

Verzoeker benadrukt dat hij overtuigd is dat hij aan de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) voldoet.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad leidt uit het verzoekschrift af dat verzoeker de schending inroept van de motiveringsplicht. De schending van de motiveringsplicht valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Voor zover verzoeker een schending inroept van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, wijst de Raad er op dat dit artikel geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het document '*Urs Rybi: Caucase du Nord: conditions de sécurité et droits de l'homme; Tchétchénie, Ingouchie et Daghestan*', merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden

aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaand argument kan dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Daar waar verzoeker een schending van het EVRM aanvoert, laat de Raad gelden dat verzoeker niet verduidelijkt welk artikel van het verdrag zou geschonden zijn.

De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kan voormelde opmerking van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

2.6. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoeker noch de status van vluchteling te erkennen, noch hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het herhalen van zijn asielseelaas, zonder de motieven van de bestreden beslissing evenwel concreet te weerleggen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat vasthoudingen en ondervragingen in Tsjetsjenië heel vaak voorkomen, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch nood heeft aan bescherming als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoekers vraag naar toepassing van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, werd terecht afgewezen op basis van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan kopie bij het administratief dossier werd gevoegd.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 16 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE